

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου τής Παιδείας ως τῆ κα' ἔξοχην παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χεῖραν ἡμῶν ὁμηροίους καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:
 Ἐτησία... δρ. 8,— Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
 Ἐξάμηνος... > 4,50 Ἐξάμηνος > 5,50
 Τριμήνος... > 2,50 Τριμήνος > 3,—
 Ἀ συνδρομαὶ λαμβάνονται τὴν 1ην ἰσίου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῆ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λαπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λαπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐυριπίδου δρ. 88, παρὰ τὸ Βαρβακίειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαΐου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 24

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΜΑΣ

Ἀπὸ τὸν ἄλλον μῆνα ἀρχίζουν αἱ διακοπαὶ. Εἶνε ἡ ἐποχὴ ποὺ τὰ παῖδιά ἔχουν περισσότερον καιρὸν νὰ παίξουν. Ἀπὸ τῶρα λοιπὸν θὰ τοὺς μάθω διάφορα παιγνίδια καὶ ἀρχίζω σήμερον μὲ μερικὰ χειροτεχνήματα, ποὺ εἰμποροῦν νὰ τὰ κατασκευάσουν καὶ τὰ μικρότερα παῖδιά, ἀγόρια ἢ κορίτσια.

Βλέπετε αὐτὸ τὸ κομψότατον γραφειάκι, μὲ τὰ πολλὰ συρτάκια; Ἀπὸ τί νομίζετε ὅτι εἶνε κατασκευασμένον; — Ἀπὸ κουτιά σπέρτων τῆς ἀσφαλείας!

Τρία κουτιά κολλημένα μὲ γόμαν, τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, σχηματίζουν κάθε πόδι. Πρέπει νὰ κάμετε τέσσερα τέτοια πόδια. Ἐπειτα θὰ ἐνώσετε μεταξύ των δεκαπέντε κουτιά, εἰς τρεῖς σειράς, ἀπὸ πέντε κουτιά ἢ καθεμία, καὶ θὰ κατασκευάσετε ἓνα μεγάλο τετράγωνον, τὸ ὁποῖον θὰ κολλήσετε ἐπάνω εἰς τὰ τέσσαρα πόδια. Τὸ τραπέζι ἐγένετο. Ἐπειτα θὰ κάμετε ἄλλην μίαν σειράν ἀπὸ πέντε κουτιά, καὶ θὰ τὴν κολλήσετε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, εἰς τὴν ἄκρην.

Ἡ σειρά αὕτη θὰ εἶνε ἡ ἐταξέρα μὲ τὰ συρτάκια. Κάθε κουτί εἶνε καὶ ἓνα συρτάκι. Θὰ τρυπήσετε τὴν ἐμπροσθίαν πλευρὰν καὶ θὰ περάσετε ἓνα κομματάκι σπέρτου. Ἡ ἀπλῶς θὰ τὸ κολλήσετε ἐπάνω, ἀφοῦ τὸ κόψετε ὅσον χρειάζεται. Εἶνε τὸ χειροῦλι τοῦ συρταριοῦ. Ἀπὸ αὐτὸ θὰ τὸ τραβάτε καὶ θάνοιγοκλείνη. Ἄλλα τρία τέτοια συρτάκια κατασκευάζετε εἰς τὸ ἐμπροσθιὸν μέρος τοῦ γραφείου. Βάφετε ἔπειτα τὸ σύνολον μὲ σιου-

ρον καφέ χροῖμα, — θὰ ἔχετε βέβαια νεορομπογιές, — καὶ τὸ γραφειάκι εἶνε ἑτοιμον. Ἄν θέλετε τώρα νὰ τὸ κάμετε ἄλλο χροῖμα, ἀνοικτὸν κίτρινον, ἢ ἀνοικτὸν μπλέ, κολλᾶτε ἐπάνω εἰς τὰ κουτιά ἄσπρον χαρτί, καὶ ἔπειτα τὰ βάφετε ὅπως σὰς ἀρέσει.

Μὲ κουτιά σπέρτων ἐπίσης — καὶ ὑποθέτω ὅτι ἔχετε ἢ εἰμπορεῖτε νὰ μαζεύσετε ἄφθονα, — κατασκευάζονται καὶ ἄλλα ἐπιπλα μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ποὺ κατασκευάσθη τὸ γραφεῖον. Ἄλλ' αὐτὰ πλέον τάξιμω εἰς τὴν φαντασίαν σας. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι εἰμπορεῖτε

χάρτινα, ἢ νὰ γίνουν ἀπὸ χαρτάκια καταλλήλως χρωματισμένα. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ὅλ' αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε κομψὰ καὶ καθαρὰ. Ὅχι τσαπατσούλικα πράγματα...

Ἀπέξω ἀπὸ τὸ Ζαχαροπλαστεῖον βλέπετε καὶ δύο κυρίες ποὺ ψωνίζουν. Πῶς θὰ γίνουν αὐταὶ; Ἄλλα εἶνε τὸ εὐκολώτερον πρῶγμα τοῦ κόσμου νὰ κατασκευάσετε δύο κυρίας: Ἀπὸ ψιγαν ψωμιοῦ διὰ τὸ κεφάλι καὶ τὸν κορμὸν, καὶ ἀπὸ σπέρτα διὰ τὰ χέρια καὶ διὰ τὰ πόδια. Ἐπειτα τὸ σῶμα αὐτὸ ἢ ὁ σκελετὸς ἐνδύεται μὲ διάφορα κουρελάκια, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὰ φορέματα, τὰ καπέλλα, κτλ. Ἄφινω δὲ ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ χάρτινα.

Ἀπὸ ψιγαν ψωμιοῦ καὶ ἀπὸ σπέρτα εἰμπορεῖτε νὰ κατασκευάσετε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν ποῦ παγοδρομοῦν. Τὰ πόδια των εἶνε δύο σπέρτα, εἰς τὰ ὁποῖα κολλᾶτε ἀπὸ κάτω ἄλλα δύο, διὰ νὰ παραστήσετε τὰ παγοπέδιλα ἢ τὰ σκί.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς πᾶ περισσότερα. Προσθέτω μόνον ὅτι εἶνε μεγάλη εὐχαρίστησις διὰ κάθε παιδί νὰ παίξῃ μὲ παιγνίδια ποὺ κατασκεύασε μόνον

του. Ἄλλα καὶ τὰ μεγαλύτερα παῖδιά, χάριν διασκέδασις, εἰμποροῦν νὰ κάμνουν τέτοια παιγνίδια ὠραϊώτατα καὶ νὰ τὰ χαρίζουν — ἄλλη χαρὰ — εἰς τὰ μικρὰ των ἀδέλφια.

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ



ἔτσι νὰ ἐπιπλώσετε δλόκληρον σπίτι κούκλας. Νὰ κάμετε δὲ ἀκμήν καὶ ὀλόκληρον μαγαζί. Βλέπετε, παραδειγματος χάριν, αὐτὸ τὸ Ζαχαροπλαστεῖον; Οἱ τοῖχοί του καὶ ἡ σκεπὴ του εἶνε καιρωμένα ἀπὸ χονδρὸν χαρτί παλαιῶν φιγουρινιῶν. Ἀπέξω τὸ ἄσπρον, ἀπὸ μέσα ἢ ζωγραφισ. Τὰ τραπέζια, ἢ μπάγκες, ἢ ἐταξέρες κτλ. εἶνε καιρωμένα ἀπὸ κουτιά σπέρτων καὶ ἀπὸ καρτονάκια. Ἡ δὲ καιρωμένη καὶ τὰ μπομπόνια καὶ τὰ ἄλλα γλυκίσματα, εἰμποροῦν νὰ παρασταθῶν μὲ γάνδρες διαφόρων χρωμάτων σὲ πιατάκια

ΘΑΛΑΣΣΑ

Θάλασσα, γυαλίσει ψυχή κολλή φαίνοσαι σαν νάσαι φωτειρό γυαλί. Θάλασσα, δ' άέρας σέχει άγριεμένη, τάνά σου τό κύμα σ' άλλο ξεθυμαίνει. Θάλασσα, φουρτίονα σ' έχει άνακατόσει, πόσοι θά πνιγούνε. σιά νερά σου, πόσοι Πόσας μάννιες μαύρα θα φορέσουν πάλι, πόσας χήρες θάρουν κάτω σ' άερογιάλι, θάρουν για να κλάψουν. Άχι τί συμφορά, Θάλασσα, άρφανέσεις, κλέβεις τη χαρά!

ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Τά ψάρια στή λίμνη — Χρυσά μπαρμπούνια — σ' άγριότερη να πάσουν ζητούν τό παιδάκια.

Τό δόλωμα ρίχνουν σ' όλόχρυσά ψάρια κ' εκείνο, πριν υιώσουν, κρυφά θα τό πάρη,

Δέν ξεορούν είνη τέχνη, σ' άγκιστρι τραβούνε, κ' άντί χρυσό ψάρι κοιτούν, τί να δώνε;

Χορτάρι τής λίμνης πώς είχαν ψαρέψει! Τά ψάρια τό δόλο τούς είχανε κλέψει.

A. K. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ



Αγαπητοί μου, ΙΜΑΙ από τους όλιγους, τους όλιγίστους ανθρώπους, —εις τάς Αθήνας τούλάχι στον, — που ήτύχησαν ναπαλαύσουν τό μοναδικόν θέαμα τής συγκρούσεως του κομήτη με τήν γήν. Εύτυχώς, κατά τάς προρήσεις των φρονιμωτέρων άστρονόμων, ή σύγκρουσις αυτή δεν είχε κανένα κίνδυνον δια τους κατοίκους τής γής· παρουσιάσε μόνον άπειρίαν ώραίον και έκπληκτικόν φαινομένων, τά όποια θα προσπαθήσω, όχι πλέον να περιγράψω — θα ήτο αδύνατον! — άλλ' απλώς να καταγράψω. Πολύ πρό τής ώρισμένης ώρας τής

συναντήσεως, τα κράπεδα του άπτικου ούρανού ήχοισαν να βάφονται με ώραίον κόκκινον χρώμα. Η πορφύρα του όρίζοντος, του βορείου προπάντων, έδυνάμωσε και ανέβαινε βαθμηδόν προς τό ζενίθ. Μετά μίαν ώραν, δόκλιηρος ο ούράνιος θόλος άπετελείτο από μίαν διαφανή κοκκίνη ομίχλην. Ο δίσκος τής σελήνης, ή όποία σκεδόν έμεσοοράνει, διακρινόμενος όπισθεν, προσελάμβανεν άποχρώσεις πρασίνας. Τα δέ γήινα τοπία, χρωματιζόμενα παραδόξως, όνειρωδώς, ώμοιάζον με εικόνας ζωγράφων έμπροστίον σ' ε. Μετ' όλιγον τό θέαμα μετεβλήθη. Η έρυθρά ομίχλη έγινε φαία, ταφρόχρους, σκοτεινή. Η άτμόσφαιρα βαρεία, μετά δυσκολίας άναπνεύτην, έπειθεν του ευρισκόμεθα μέσα είνην ούρανόν του κομήτου. Πραγματικώς, ή ώρα ήτο τρεις και τέταρτον μετά τό μεσονύκτιον. Ακόμη έν τέταρτον διήρκεσαν ο περιεργος αυτός άποκλεισμός, κατά τον όποιον θα έλεγες, ότι ούρανός και γή περιετυλίχθησαν εις ένα τεράστιον ίστών άράχνης. Καί έπειτα έγινε τό θέαμα: Κάπου ο ίστός έσχίσθη, και κατέπεσεν εις ράχη, και έξηφανίσθη ή ομίχλη, και έλάφρωσεν ή άτμόσφαιρα, και έλαμφε πάλιν ο ούρανός, καθάρος, αίθριος, χρυσογάλανος, όπως όταν αίρεται μία αύλαία εις τό θέατρον και παρουσιάζεται και μία σιγή φαντασμαγορίας. Η βροχή των διαπτώτων είχαν αρχίση. Έξεπέμποντο από τό α του Κενταύρου και διεσχίζον τό στερέωμα καθ' έλας τάς διευθύνσεις. Η λάμψις των ήτο ζωηρά πρασινή. Μερικοί όμως έχαμήλοισαν περισσώτερον και έλαμπαν κατακόκκινοι. Άλλοι έξερηγνόντο με κρότον και άφιναν μίαν αύλακα βαθυκόανον. Χιλιάδες και μυριάδες τοιούτων μετεώρων εξαπελύθησαν. Καί τό ούράνιον πυροτέχνημα, ανεκφράστως γοηρευτικόν, διήρκεσαν έως τό πρωί. Έπειτα άνέτειλεν ο ήλιος. Άλλά τί ήλιος! Φαντασθήτε ένα δίσκον σκοτεινόν, σχεδόν μαύρον, περιβαλλόμενον από μίαν φωτεινήν άντυγα και από έν χρυσαύον ακτινωτόν. Εφώτιζε τήν γήν όλιγώτερον ίσως άφσον τήν φωτίζει ή πανσέληνος. Είς πολλά σημεία, ο ούρανός έφωσφόριζε όπως ή θάλασσα τάς νύκτας του θεόρου. Ητο αίθρια, και όμως άστραπαί μεγάλαι, ζωηρόταται, έθάμβωναν συχνά τοις όφθαλμούς. Προφανώς ο πυρήν του κομήτου εύρίσκετο έμπροσθεν του ήλιου, ένθ' ή ούρά του, ή όποία ώχρόλαμπε τώρα διασχίζουσα ως άλλος γαλαξίας έβλον τον ούρανόν, ήγγιζεν άκόμη με τό τελευταίον τής άκρον τήν γήν. Έν φίλημ' άκόμη, και τά δύο ούράνια σώματα άποχωρίζονται. Ίδού, και ή έκλειψις του ήλιου τελειώνει. Ο δίσκος του βαθμηδόν μένει ελεύθερος. Το φώς του εξαφανίζεται τάχα κάθε άλλο ζώς και

τά έκτακτα φαινόμενα παύουν. Η ήμέρα προβαίνει όμοια με τάς άλλας, διαδεχομένη μίαν νύκτα μοναδικήν και άπεριγραπτόν. Καί οι άλλοι; Οι άλλοι, αγαπητοί μου, δεν είδαν τίποτε. Τίποτε, παρά ένα κομμάτι τής ούρας του κομήτου ώχρότατον, έπάνω από τον πρωϊνόν Ύμητόν. Καί όμως κανείς Αθήναίος δεν έκοιμήθη εκείνην τήν νύκτα. Όλοι έπήραν τους δρόμους και. . . τα βουνά, ανέβησαν εις τον Ακαθρόν και εις τον λόφον του Αστεροσκοπίου, ή έβήγαν εις τάς παραβάσιαν. Έως τό πρωί έμειναν έξω. Έως τό πρωί ήγγυήθησαν και οι άστρονόμοι πρό των τηλεσκοπίων. Καί όμως, τίποτε, τίποτε, — παραμυθόν! . . . Τόσον που τήν άλλην ήμέραν κανείς δεν ήξευρεν, — ούτε ο κ. Αιγινήτης, — αν ο κομήτης έπέρασεν έμπροσθεν του ήλιου και αν ή ούρά του έθιξε πράγματι τήν γήν. Καί άλλοι μόν είπαν ότι ή συνάντησις έγινε δύο ήμέρας πρωιότερα, χωρίς να τήν προσέξη κανείς, άλλοι ότι θα έγινε μετά δύο ήμέρας — και τό νού σας! — και άλλοι ότι ούτε έγινεν ούτε θα γίνη ποτέ, διότι ή ούρά του κομήτου είχε μεγάλην κομπυλότητα, άπό τήν όποιαν έχώρεσε να περάση ή γή χωρίς να έγγιση — κτλ. κτλ. Πώς τώρα εγώ, με όλιγίστους άλλους, κατώρθωσα να ιδώ τόσα πράγματα; Απλούστατα: Διότι τήν νύκτα του τρόμου και του φόβου, μη πιστεύων ότι θα έγινε τίποτε και μη έχων καιρόν να ξευνκτίσω, ήγύρισα εις τό σπίτι μου μετά τό θέατρον και. . . έπεσα να κοιμηθώ. Τό συμπέρασμα είνε, ότι μόνον εις τον ύπνον του θα ήμπορούσε να ιδή κανείς τήν σύγκρουσιν τής γής με τον κομήτην, — όπως και πράγματι τήν είδα εγώ. . . και οι όλιγοι που έκοιμήθησαν εκείνην τήν κομητοκρατικήν νύκτα. Σας άναίμαξα ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑ

Παρουσίαζε πρό τής φαντασίας σου τήν εύτυχίαν ως μακρινόν τέρμα επί εύθείας οδού. Μη λοξοδρομήσης ποτέ και θα τήν φθάσης εξάπαντος. Η φλυαρία είνε προδότις αδυνάτου πνεύματος. Η πέτρα είνε πρόκαιον, άποτελούμενον από όλα τά όπλα, τά όποια μάς έπλήγωσαν εις τήν ζωήν. Μία άγγλική παροιμία λέγει: Άν αί εύχαι ήσαν άλογα, οι ζητιάνοι θα έπήγαιναν καθάλλα.

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

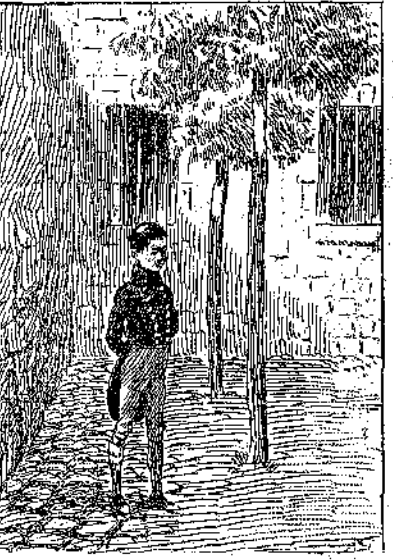
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Περίληψις του Πρώτου: — Ο γέρον βασιλεύς των Βοημών ή Ατσιγγάνων Βοδδύ είχε δύο θετά τέκνα: Τον μικρόν Τιαρκον και τήν μικράν Ζινέτιαν. Δεν ήσαν άδέλφια, ήγαπήσαν όμως σαν άδέλφια κ' έζούσαν έντωχωμένα εις τό άμαξόδομον του Βασιλέως, ο όποιος περιεπλανάτο, μαζί με τούς Ατσιγγάνους, από χώρας εις χώραν. Άλλ' ήλθε σαιγιή κατά τήν άνοιάν ή έντυχής άλλ' έσοσπος αυτή ζώή των παιδιών θα μετεβλήθη: Ο φίλοιστος Βοδδύ ήθέλησε να φρονίση διά τό μέλλον των, να τό κέρη ανθρώπων. Καί να έχώρισεν. Η μιν Ζινέτιαν παρεδόθη εις τήν οικογένειαν του άσθηρονογού Σαμπά: ο δε Τιαρκος εις τον γάλλον άξιωματικόν των Ουσσάρων Λουδοβίκον Κορμαί, προσταυθένον του Μ. Ναπολέοντος. Ητο ή εποχή τής μάχης του Αουστραλίου (1805). Ο Τιαρκος, μετά πολλας περιπέτειας και άθλους, οί όποιοι έκτέθηκαν εις τό Πρώτον Μέρος του παρόντος μυθιστορήματος, κατορθώνη να έλθση τήν προσοχήν και τήν εύνοίαν αυτού του Αυτοκράτορος, ο όποιος τον κάμνει επόχου του εις τό Αυτοκρατορικόν Λύκειον, δια να έβέλη μίαν ήμέραν άξιωματικός. Τας παραμύρας τής αναγωγής του δια τό Παρίσι, όπου πρόκειται να τον στείλουν δια να εισαχθί εις τό Λύκειον, ο μικρός συνάνταται μετά τής Ζινέτιας και του βασιλέως Βοδδύ, επί του πεδίου τής μάχης του Αουστραλίου, διότι ο άσθηρονογός Σαμπά άπολυθεί ως πεταλωτής τά γαλλικά στρατεύματα. Έκει ο Βοδδύ ήπάσχει εις τον Τιαρκον ότι μετ' όλιγον ή οικογένειαν Σαμπά μετά τής Ζινέτιας θα εγκατασταθί εις τό Παρίσι. Καί τά παιδια, με λύπην άλλα και μη έλαίδα ταχέως συναντήσεως, χωρίζονται και πάλιν. Σήμερα αρχίζει τό Δεύτερον Μέρος του θαυμασίον τουτον μυθιστορήματος. Είνε αυτοτέλεις, και άρμπον τανωτέρω δια να τό παρακολουθήση κανείς, και αν άκόμη δεν έχη άναγνώση τό Πρώτον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΟΥΒΙ Είς μίαν άκρον τής μεγάλης αύλης του Αυτοκρατορικού Λυκείου, εις μαθητής έστέτο μόνος και σκεπτικός. Ενώ οί συμμαθηταί του έπαίξαν περιχαρείς και θορυβώδεις, ή περιεφέροντο καθ' όμίλους φλυαρούντες, εκείνος έφαινετο άποφύγων κάθε συντροφιάν, δια να παραδίδεται άνέτως εις τούς όχι και φαιδρούς ρεμβασμούς του. Ο μαθητής αυτός ήτο ο φίλος μας Τιαρκος, αλλά Τιαρκος μεταμορφωμένος, μη ώμοιάζον σχεδόν διόλου με τον χαρακτήμον εκείνον μικρόν βοημόν, τον όποιον ήγνωρισάμεν άλλότες τόσον εύθυμον και τόσον ζωηρόν. Ούτε γραφική ένδυμασία πλέον, ούτε σκουφά μαλλιά, ούτε στρογγυλά κόκκινα μάγουλα ήλιοκαμμένα. Ητο ένα παιδί ύψηλόν, ισχνόν, ώχρόν, με κομμένα σύρριζα μαλλια και με τήν στολή των μαθητών του Λυκείου, τούς όποιους ανέδιδον τότε ως μικρούς πρακτώτας: στενόν πανταλονάκι και

φράκον από κυανήν τσόχαν, κασάκτον κυανούν με κόκκινον σειράν, και γκέτες μαύρες έως τά γόνατα. Ο μικρός βοημός έφαινετο πολύ στενοχωρημένος μέσα εις αυτήν τήν στολήν, ή όποία του έπήγγαινε άσχημα και τον έσφιγγεν. Άλλά και ψυχμώς τήν ίδιαν στενοχωρίαν ήσθάνετο. Ίφουε κάθε τόσον τα μάτια προς τήν κορυφήν του ύψηλου τοίχου, επί του όποιου έστηρίζετο, ως να ήθελε να κυττάξη ύψηλότερα, μακρύτερα. Έπειτα έχαμήλωνε τήν κεφαλήν και έδρημάτιζε με μικρά ράθυμα βήματα. Από δύο επών, άφού τον ως ύπέτροφος



του Αυτοκράτορος είχε κλεισθί εις τό Λύκειον, διετήρει τήν αύτην άφασίαν, τήν αύτην αγρίαν μελαγχολίαν, ή όποία τον κατέλαβε τήν πρωτην ήμέραν τής εισόδου του. Ητο ως ελεύθερον πουλί, τό όποιον φυλακίζεται έξαφνα εις τό κλουβί. Φαντάζεσθε τον μικρόν βοημόν, ο όποιος έζησεν έως τώρα εις τήν έξοχήν, εις τούς δρόμους, κλεισμένον μετά εις τούς ύψηλούς σκυθρωπούς τοίχους ένός οικοτροφείου;

«Οί τοίχοι τής αύλης τής έφαινοντο ύψηλότεροι...» (Σελ. 200 στ. γ')

Α! πόσον έσυλλογίζετο τήν άπαισίαν εκείνην ήμέραν, κατά τήν όποιαν ο Λουδοβίκος Κορμαί, μετά τήν μάχην του Αουστραλίου, τον είχαν οδηγήσει εις τό Λύκειον! Είς τό γραμμάτις, σοβαρός και άκαμπτος, έγραφε εις τό μεγάλον βιβλίον τένομά του, με τήν σφραγίσιν ύπέτροφος του ο μικρός Τιαρκος ήσθάνθη τήν πρώτην έντύπωσιν τής πλήξεως και τής μελαγχολίας, ή όποία δεν έμειλε να τον αφήση. Έπειτα, εις τό ψυχρόν συνεντευκτήριον, έπιπλωμένον με μίαν μεγάλην κεντρικήν τράπεζαν και με καθίσματα άραδιασμένα κανονικώς παρά τούς πρασινοχρόους τοίχους, ο συνταγματάρχης τον άπεχαρέτησε. — Να εργαζέσαι, τώ είπε, να μελάνης, και θα έχανάλω να σε ιδώ. — Πότε; ήρώτησεν ο Τιαρκος. — Μα... κ' εγώ δεν ξέρω... γιατί πάλι θα πάμε ετόν πόλεμο. Με τήν άριστον αύτην ύπόσχεσιν, ο συνταγματάρχης έξηφανίσθη και ο Τιαρκος έμεινε μόνος. Ένας διδάσκαλος άπαθής, άδιάφορος, ψυχρός, τον παρέλαβε κατόπιν και τον

ώδηγησεν εις τήν τάξιν του, έν τώ μέσω οδοήκοντα άλλων παιδιών τής ηλικίας του, τά όποια έγάλασαν πολύ με τό άτολμον ύψος και τήν παράδοξον ένδυμασίαν του νεήλιδος. Δεν περιγράφεται τό κακόν που έγινε γύρω του! Τα διαβολάκια τον έπειράζαν, τον έπερίπαίξαν, τον έσπρωγαν, τον έσυραν από τά πόδια δια να πείση κάτω, του έτραβούσαν τά μαλλιά, του έσχιζαν τά σχισμένα κνήδη φορέματα. Ο έπιμελητής παρεβέη: — Έμπρός λοιπόν, Τιαρκο!... παίξετε και σεις! κουνήθητε λιγάκι! Δεν κάνει να στενεύσε ετόσι ακίνητος. Το παραδόξον έννομα Τιαρκος έκορύφωσε τήν αγρίαν αύτην εύθυμίαν των μικρών, οί όποιοι έξηκολούθησαν ταπεινά των ανενόητων, διότι ο μικρός βοημός δεν εύρισκεν εκεί μέσα ούτε τό ήπαρος, ούτε τήν δύναμιν να μωυθή. Απεναντίας, ήσθάνετο ως να τον παρέλυε κάτι, και τά δάκρυα ήσαν έτοιμα να ρεύσουν από τά μάτια του. — Θα κλάψη! θα κλάψη! ανέκραξαν οί συμμαθηταί. Έπιτέλους τά δάκρυα ανέβλυσαν και έχαιρετίσθησαν με κραυγάς. — Και λέγουν ότι ο ύπέτροφος αυτός του Αυτοκράτορος έκαμε και ετόν πόλεμο! έσυλλογίζοντο οί συμμαθηταί του τί πολεμιστής θα ήτο ένα παιδί που κλαίει σαν κορίτσι! . . . Τας ακολουθούς ήμέρας, ο Τιαρκος, συνελθών όλιγον και έντραπείς δια τήν άδυναμίαν του, άπεφάσισε να γίνη και αυτός κακός και σκληρός. Είς έν διάλειμμα, κατά τό όποιον οί συμμαθηταί του έπεχείρησαν και πάλιν να τον πειράξουν, άναφέν από θυμόν και συλλαδών τον αυθαδέστερον, ήρριξε να τον κτυπή τόσον άσχημα, ώστε έδέθηκε να τον άποσπάσουν από τάς χείρας του αιμόφυρτον και σχεδόν λιπθθμον. Τα άγρία του ένστικτα είχαν άφρηπισθί άποτόμως. Από τήν στιγμήν εκείνην τον άφισαν ήσυχον, άλλα δεν τον ήγάπων. Η έλλειψις αυτή πάσης αγάπης τον κατέστησεν άκόμη πλέον άγριον και μελαγχολικόν. Ο Τιαρκος ήτο από τάς φύσεις εκείνας, οί όποια εύκόλως δαμάζονται με όλιγην καλωσύνην, με μίαν τρυφεράν λέξιν, άλλ' οι όποια προσημούν ναποθούν παρά να ύποχωρήσουν πρό τής

κακίας και της βίας. Αυτοί οι καθηγη-
ται, οι οποίοι την εποχήν εκείνην όλι-
γόν εφρόνιζαν να μορφώσουν τους χαρα-
κτήρας των μαθητών και περιωρίζοντο
να τους κρατούν εις μίαν στρατιωτικήν
πειθαρχίαν, δεν κατώρθωσαν να μαντεύ-
σουν τους θησαυρούς της ευαισθησίας και
της νοημοσύνης, οι οποίοι εκρύπτοντο
υπό την φαινομενικήν ψυχρότητα και ρα-
θυμίαν του Τιάρκου.

Έπαισαν να ενδιαφέρονται διά τ^ο
σιωπηλόν παιδίον, τ^ο οποίον με κανένα
δεν όμείλει και διήρχετο τās ώρας του
με ρεμβασιμούς.

Άλλως τε ο Τιάρκος δεν ήτο καλός
μαθητής. Χάρις εις τās μαθήματα του
Βοδόγ, ήξευρε πολλά πράγματα, άλλ'
ή εκπαιδευσίς του, άτακτος έως τώρα και
άνευ προγράμματος, ήτο πλήρης χαρμά-
των. Βεβαίως ήτο σοφώτερος από τούς
συμμαθητάς του εις την ιστορίαν,

την γεωγραφίαν, την αριθμητι-
κήν. Ηξευρε τās όνόματα των
αστέρων, τās ιδιότητες των φυ-
τών και την μέθοδον να μετρά τās
άποστάσεις' άλλά δεν ήξευρε
διόλου γραμματικήν. Όμείλει
τρεις γλώσσας, άλλά δεν είχε
κλίνη ποτέ ούτε όνόματα, ούτε
ρήματα.

Διά τούτο οι καθηγηται του
τόν υπεβίβαζαν διαρκώς από τās
ξενίας εις τήν. Κατήντησε να
ευρεθ^η εις την όδόν, με ται-
διά τρία και τέσσαρα χρόνια μι-
κρότερα του, πράγμα τ^ο όποιον
έσπερέωσε την φήμην του ως ά-
μελούς και άνικάνου κ' έπλήγωσε
καιρίως την φιλαυτίαν του.

Έν τούτοις ήρχισε να εργά-
ζεται με θάρρος, και άμα υπερ-
έκαμψε τās πρώτας δυσκολίας,
κατώρθωσε να προχωρήσ^η άλλά
κανείς δεν τον ένεθάρρυνε, κανείς
δεν άνεγνώριζε τās ήρωϊκάς προσπάθειάς
του. Α' ήτο πολύ μακράν από τās ώρας
δνείρα, τās όποιας είχε πλάσ^η περί του
υποτρόφου του αυτοκράτορος ο γέρον
βασιλεύς Βοδόγ! Και αυτός άκόμη ο
τίτλος, επί του όποιου είχε στηρίξ^η τās
ελπίδας, δεν ήτο δά και σπουδαίον
πράγμα! Άλλοι τριάντα τούλάχιστον,
συμμαθηταί του εις τ^ο Λύκειον εκείνο,
τόν έφερον επίσης. Ήσαν παιδιά άπόρων
υπαλλήλων ή στρατιωτών φονευθέντων
εις τούς πολέμους.

Από την ήμέραν που έχωρίσθησαν
με τās ώρας ύποσχέσεις, ο Τιάρκος
δεν έπαύειε τον Βοδόγ ούτε ήκουσε τί-
ποτε περί αυτού. Τι να έγινεν έκτοτε ο
ο γέρον βασιλεύς; Μήπως είχεν απο-
θάν^η;

Αυτά έσυλλογιζετο διαρκώς ο δυστυ-
χής μαθητής. Ο καιρός παρήρχετο, πεί-
θων αυτόν όλονέν, ότι ήτο πλέον έγκα-

ταλειμμένος από όλους τούς άλλους
προστάτας του. Και τ^ο χειρότερον άκόμη,
είχε πούσ^η να πιστεύ^η εις τον λόγον του
Βοδόγ. Δεν τ^ο είχε τρώει ύποσχεθ^η
αυτός, ότι ή Ζινέττα θά ήρχετο να τον
εύρη εις τ^ο Παρίσι με την οικογενείαν
Σαμπώ; Και όμως, άφ^ητου εύρίσκατο
εις τ^ο Λύκειον, δύο έτη τώρα, την παρα-
μικράν ειδήσιν δεν έλαβεν από την φίλην
του. Διατί δεν τ^ο έγραφε; Διατί δεν
έπήγαινε να τον βλέπ^η, αν ήτο πράγ-
ματι εις τ^ο Παρίσι; Μήπως ο Βοδόγ
τόν έγέλασε; ...

Κατά τ^ο διάστημα του πρώτου έτους,
ο Λουδοβίκος Κορμάς και ή σύζυγός του
Λευκοθέα τον έπεσκέφθησαν εις τ^ο Λύ-
κειον μίαν ή δύο φορές, άλλά πάντοτε
βιαστικοί, πάντοτε μεταξύ δύο έκστρα-
τειών. Οι αξιωματικοί του Ναπολέοντος
δεν είχαν ποτέ πολλήν εύκαιρίαν... Έπέ-



«Τα διαβολάκια τόν έπέτραξαν...» (Σελ. 199 στ. γ')

στρεφον διά να φύγουν πάλιν άμέσως.
Κατά τās συντόμους αυτές έπισκέ-
ψεις, ο συνταγματάρχης ήκουεν άσηρη-
μένος τās παράπονα του μαθητού και
προσέποιετο ότι δεν τās έπαιρνε σοβαρά.
— Μπα! τ^ο έλεγε μειδιών, όλίγη
υπομονή και συνειθίσεις. Πρέπει να συν-
ειθίσης. Όλοι περάσαμε από εδώ.

Και έπειτα εύθ^ης τ^ο διηγείτο τās κατ^α
την τελευταίαν έκστρατείαν. Πώς να τολ-
μήσ^η πλέον ο δυστυχής Τιάρκος να έπα-
νέλη εις τās θλίψεις του και τās βά-
σανά του; Ένδει ότι ο προστάτης του,
παρασυρόμενος εις την θύελλαν την ο-
ποίαν εξαπέλυεν ο Ναπολέων έφ' όλο-
κλήρου της Ευρώπης, δεν εύκαιρούσε
νάσχοληθ^η μ' ένα μαθητήν, στενοχωρού-
μενον εις τ^ο σχολείον του.

Η Λευκοθέα όμως, πλέον παρατηρη-
τική από τον αξιωματικόν, άντελαμβά-
νετο την μεταβολήν, την όποιαν ύπέστη

ο μικρός των φίλος. Τόν έλυπειτο διά
την μελαγχολίαν του, την ώχρότητα
του, και τ^ο ύποσχεθ^η ότι θά ήρχετο
να τον βλέπ^η συχνότερα και ότι θά
εφρόνιζε να μάθ^η τί απέγεινεν ή Ζι-
νέττα.

Άλλά και ή σύζυγος του συνταγμα-
τάρχου, ακολουθούσα τον άνδρα της εις
εις όλας σχεδόν τās έκστρατείας, δεν
έλαβε καιρόν να τρηθ^η τās ύποσχέσεις
της. Ούτως έτελείωσε τ^ο πρώτον έτος.
Τās διακοπές όλοι οι μαθηταί είχαν ά-
πέλη, ο δε Τιάρκος, τον όποιον κανείς
δεν ήλθε να ζητήσ^η, διότι την εποχήν
εκεινήν ο Λουδοβίκος Κορμάς και ή Λευ-
κοθέα εύρίσκοντο εις την Βεϊμάρην, έμεινε
μόνος εις τ^ο σχεδόν έρημιωμένον λύκειον,
με μερικούς έν των διδασκάλων και των
έπιμελητών.

Ω, τί θλιβερά που έπέρασεν διά τον
μικρόν Βοημόν οι δύο εκείνοι μη-
νες εις τ^ο μεγάλο έρημον σχο-
λείον! Οι τοίχοι της αύλης τ^ο
έφαινοντο άκόμη ύψηλότεροι, με-
λαγχολικώτεροι. Κανείς δεν ήρ-
χετο να τον παρηγορήσ^η, να τον
διασκεδάσ^η. Κάπου - κάπου τον
έλυπειτο κανένας καθηγητής και
τόν έβγαζε περίπατον. Άλλοτε
ο διευθυντής τον ένεπιστεύετο εις
κανένα ύπηρέτην, ο όποιος τον
έπερνε μαζί του.

Η Ταβέρνα των Βοημών.

Εις μίαν από αυτές τās εξ^ο-
δους, έπεισε τον συνοδόν του να
τόν οδηγήσ^η εις την Ταβέρναν
των Βοημών. Ένθυμείτο καλά
την διεύθυνσιν, την όποιαν τ^ο
είχε δώσ^η ο Βοδόγ κατά την
τελευταίαν του συνάντησιν εις τ^ο
Άουστερλίτς. Εκεί, τ^ο είχεν
ειπ^η ο γηραιός του κύριος, έ-
πρεπε να φέρ^η τ^ο χρυσούν νό-
μισμα που έφορούσεν εις τον λαιμόν, έν
περιπτώσει σπουδαίου κινδύνου.

Σπουδαίος κίνδυνος δεν ύπήρχε και
δι' αυτό δεν ήθελε να δείξ^η τ^ο φυλακτόν
του. Ηλπίζεν όμως να λάθ^η εις εκείνο
τ^ο μέρος καμμίαν πληροφορίαν περί της
Ζινέττας και της οικογενείας Σαμπώ.

Ο ύπηρέτης του λυκείου, όταν έρθε-
σαν, έδωκε να εισέλθ^η εις την Ταβέρ-
ναν των Βοημών. Δεν όμοιάζε με καμ-
μίαν άλλην αυτή ή Ταβέρνα. Δεν είχε
έπιγραφήν. Και οι άνθρωποι που έκά-
θητο εις τās τραπέζια έφαινοντο τ^οσον
άλλόκοτοι!

— Μά είσθε βέβαιος πώς αυτή είναι ή
ταβέρνα των Βοημών; ήρώτησεν ο ύπη-
ρέτης τον Τιάρκον.

— Βεβαίωτατος, απεκήθη ο μικρός
αυτός δεν είναι ο δρόμος του Κλινιαρκού;
ύστερ' από την Πουασονιέρα; Έπειτα
αυτοί που κάθονται μέσα, είναι Βοημοί.

Τους γνωρίζω εγώ. Έδώ είναι! Άς
μπούμε!

Εις όλας τās πρωτεύουσας ύπήρχε
την εποχήν εκείνην από μια Βοημική
ταβέρνα, όπου εύρισκον άσυλον και προσ-
τάσιαν οι περιπλανώμενοι άτσιγγανοί.
Εις τ^ο παγκάρι έκάθητο ο ταβερνιάρης,
ο περιήρμος Παγκράτης, και ή σύζυγός
του Ζιτάνα.

Ο Παγκράτης ήτο άνθρωπος κολο-
σάιων διαστάσεων και ήρακλείου δυνά-
μειως. Άλλοτε έχρησιμοποίη- την δύ-

ναμίν του έπιδεικνύων αυτήν εις τās ίπ-
ποδρόμια. Τώρα την μετεχειρίζετο διά
να διευθύν^η τ^ο άτακτον και θορυβώδες
πλήθος των Βοημών. Ήτο όρμος και ά-
γαθός. Μαζί με την δύναμίν του έπε-
βάλλετο και ή καλωσύνη του.

Η Ταβέρνα των Βοημών, θεωρούμένη
ως κέντρον κατασκοπών, έπεβλέπετο μυ-
στικώς υπό της αστυνομίας του Ναπο-
λέοντος. Άλλά και ο Παγκράτης έξ
άλλου έδυσπιστεί προς πάντα εισερχόμε-
νον, τον όποιον δεν θάνεγνώριζεν έν

πρώτης όψεως ως Βοημόν. Διά τούτο
μόλις είδε τον φρακοφόρον εκείνον όπη-
ρέτην, ο όποιος συνώδεε ένα μαθητήν
με στολήν, έσημάθη από την θέσιν του
και τούς προσηύκτησε με την άπότομον
αυτήν φράσιν:

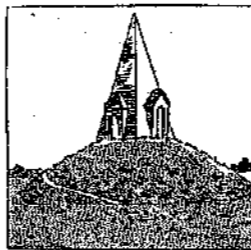
— Έ, τί άγαπάτε του λόγου σας εδώ;
Ο ύπηρέτης του λυκείου απήντησεν
άξιοπροσέως:

— Να καθήσωμε και να πιούμε.
(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ο τάφος ενός Ίππου.



Τ^ο περίε-
ρον αυτό μνη-
μείον εύρίσκα-
ται εις τ^ο Φόρ-
λεϋ της Αγ-
γλίας και είναι
ο τάφος ενός
περιήρμου Ίπ-
που, ο όποιος
άνηκεν εις ένα των κομητών του Φόρ-
λεϋ και απέθανε τ^ο 1735. Τ^ο αυτό έ-
τος ήγγέρθη και τ^ο μνημείον επί της κο-
ρυφής ενός λόφου, γνωστοτάτου εις τούς
περιηγητάς.

Καπνίζει από τ^ο μέτωπον!



Εις τον πό-
λεμον του
Τράνσβαλ, ο
Φράγκ Μπρά-
ουν, άγγλος
στρατιώτης, έ-
πληγώθη από
σφαίραν εις τ^ο
μέτωπον. Δεν
απέθανεν όμως από αυτήν την πληγήν
ή σφαίρα έξήχθη και μετ' όλίγους μήνας
ο στρατιώτης έγεινεν έντελώς καλά.
Άλλ' εις τ^ο μέτωπον του έμεινε μια
όπή, εις την όποιαν—πράγμα περιεργό-
τατον!—ο Φράγκ Μπράουν έμπορεί να
βάζ^η τ^ο σιγάρον του, να τραβ^η και να
βγάξ^η τον καπνόν από την μύτην!

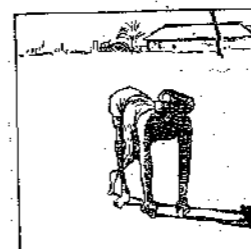
Περίεργον έθιμον.



Τ^ο κόπελ-
λον αυτό είναι
καμωμένον
από ένα κομ-
μάτι έξ όλον,
σκαμμένο και
στο λιμμένον
με διάφορα κο-
σμήματα. Έ-
χει δύο στό-
ματα, και εις την μέσην μίαν τρύπαν,

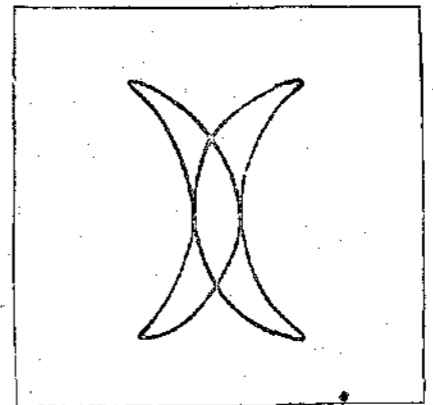
από την όποιαν βάζουν τ^ο ποτόν. Τ^ο συ-
νειθίζου εις την Νορβηγίαν. Άλλοτε
ή χρ^ησείς του ήτο γενική. Σήμεραν τ^ο
έχουν εις μερικά λαϊκά σπιτία. Ο-
σάκις τρώγουν δύο άνθρωποι εις ένα τρα-
πέζι, τ^ο κόπελλον αυτό παρατίθεται εις
τ^ο μέσον, και ο ένας πίνει από τ^ο ένα
στόμα, ο δε άλλος από τ^ο άλλο.

Ο τετράπους άνθρωπος.



Δεν είναι πι-
θηκος. Είναι ά-
πλουστάτα έ-
νας φακίρης
των Ίνδιων, ο
όποιος επί
πολλά έτη έ-
πέμεινε να πε-
ριπατή με τās
τέσσαρα. Η
έπιμονος άσκησις παρεμόρφωσε τελείως
τ^ο σώμα του και τ^ο μετέβαλεν εις σώμα
άνθρωπομόρφου τετραπόδου, τ^ο όποιον
είνε αδύνατον πλέον να περιπατήσ^η όρ-
θιον με τās πόδια. Ως γνωστόν, την κα-
ταπόνησιν και την στρέβλωσιν του σώ-
ματος οι φακίροι θεωρούν ως κάτι θεά-
ρεστον, οδηγούν κατ' εύθειαν εις τον Πα-
ράδεισον.

Μονοκονδυλιά.

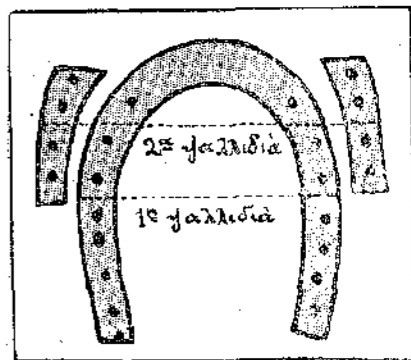


Τ^ο σχήμα αυτό να γραφ^η με μονοκον-
δυλίαν. Από πού θάρχισωμεν, πώς θά

προχωρήσωμεν και πού θά τελειώσωμεν,
διά να μη περάσ^η ή πέννα μας δύο φο-
ρές από την ίδίαν γραμμήν;

Άθλιους: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής
ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τās
Αθήνας, τās Έπαρχίας και τ^ο Έξωτερικόν,
έμπορεί να σταλή την λύσιν της άνω Μονο-
κονδυλίας εις τ^ο γραφεϊόν μας (38, δόξ Εύρι-
πίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με
μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμ-
ματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών
θά δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού
τό όποιον άποτελεσθ^η από τās δεκάλεπτα, θά
έγγράψωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικώς
λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δια-
ρεάν, τον πρώτον κληρωθήσομενον δι' έν έ-
τος, τούς δε λοιπούς δι' εξαμηνίαν ή τριμη-
νίαν. (Έάν κληρωθ^η συνδρομητής, ή συνδρο-
μή του θά παραταθ^η).

**Δύσις του Παιγνίου του 22ου
φυλλαδίου.**



Η πρώτη φαλλιδιά θά χωρίσ^η τ^ο πέ-
ταλον εις την μέσην, ώστε θά έχωμεν
ένα μεγάλο κομμάτι με έξ καρφιά, και
δύο μικρά με τέσσαρα καρφιά τ^ο καθέν.
Κατόπιν τοποθετούμεν τās δύο μικρά
κομμάτια εκατέρωθεν του μεγάλου, και
τραβούμε την δευτέραν φαλλιδιά εις τ^ο
μέσον. Ούτω θά έχωμεν τ^ο ζητούμενον:
δηλαδή έπτά κομμάτια, με δύο καρφιά τ^ο
καθέν.

Και κατ' άλλον τρόπον τ^ο πέταλον να
διπλωθ^η εις δύο, εκεί πού είναι ή πρώτη
φαλλιδιά. Να κοπ^η μίαν φοράν εκεί πού
είνε ή δευτέρα' και άλλην μίαν φοράν,
εκεί πού τ^ο έδιπλώσαμεν πρώτα.



Το δὸν ὄνειρον τοῦ Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ — ΤΟ ΚΟΛΑΣΜΑ

Κολάστρια, ξεκολάστρια καὶ πάλι ξανακολάστρια... σήμερα, — ξεμυστηρεύονταν μιά μέρα ἡ ἀναδεχτή μας ἡ Τάσινα...

— Τί τὴν ἐκάμας τὴ λειτουργία ποὺ εἶχα στὴ φυτίδα; μὴ λέει ἡ νύφη μου.

— Δὲν τὴν εἶχες γιὰ τὸ Μοναστήρι; τὴς λέω.

— Τί λές μωρή; πετιέται καὶ μὴ λέει, αὐτὴ τὴν εἶχε τοιμήσει τὸ ποντικὶ καὶ τὴν ἔβγαλε νὰ τὴ φάμε μαζί μαγαριωμένη λειτουργία ἔδωκες νὰ αὐτὴ λειτουργοῦν;

— Ἀχ μ' ἐκόλασες, ἀγλύκατη, τὴς λέω, καὶ ἀρπάξω ἄλλη λειτουργία καὶ τρέχω νὰ βρῶ τὸν Γούμενο. Τὸν πρόφτασα λαχανιασμένη πέρα στὸ γύφτικο, ποὺ πῆγαινε καθάλα γιὰ τὸ Μοναστήρι.

— Γούμενε Γούμενε! τὸ φωνάζω, στάσου ν' ἀλλάξω τὸ πρόσφορο, ἦταν μαγαριωμένο ἀπὸ τὸ ποντικὶ.

— Δὲν πειράζει, μὴ λέει.

— Τί λές, Γούμενε, τοῦ κρένω, θέλεις νὰ μὲ κολάσης;

— Βάνω δική μου λειτουργία, μὴ λέει.

— Δὲν πιάνεται γιὰ μένα, τοῦ λέω.

— Αἱ τί νὰ σοῦ πῶ, Κυρά Τάσινα, μ' ἀπολονιέται, πεινάσα τὸ μεσημέρι καὶ τὴν ἔφαγα τὴ λειτουργία ἐκεῖ ποὺ ξεμολογοῦσα.

Νά, καιδιά μου, μὰς ἔλεγε ἡ Κυρά Τάσινα, πῶς εἶχα ξεκολάστρια χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, μὰ ἔλα ποὺ ξεκολάστρια μὲ τὸ Γούμενο! Δὲν εἶνε ἀκαρτία ποὺ μοῦ φάγε τὸ πρόσφορο ἀλειτούργητο; Μὰ τί νὰ πῶ πάλι; αὐτὸς ξεμολογεῖται μοναχὸς του, ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχώρησι.

Φαίδρος Ἀδάμης

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Πεῖνὰ τροφὸν γραμμῆνα ἕνα κελκοκριντικὸ βράδι στὴν ἀποθαλάσσια

I.—ΘΑΛΑΣΣΑ.

Πάνω στὰ ὀλογάλανα νερά σου, ὦ θάλασσα, κατακυλοῦν ἡ γολέτιες καὶ τὰ τράτες καὶ πᾶνα. Πάνω στὰ ὀλογάλανα νερά σου, ὦ θάλασσα, τὰ ξανθὰ-ναυτοποῦλα στὰ κρητομυλιματά, τὰ ματωμένα βράδια, νοσταλλοῦν τὰ πανώρηνα νηρά των καὶ τὰς δόλιες μαννάδες τὸν. Νοσταλλοῦν καὶ κλαῖναι.

Ὡ νεράιδες λέκωκέπλες καὶ Μέδουσες, μὴ τὰ σφύρετε σὰ ἀπίντασια ἀνήλικα παλάτια σας καὶ τὰ πνίξετε ἀπλαγχνά! Μὲ τὰ μάτια ὀλο δάκρυα καὶ μὲ τὴν καρδιά τρεμάμενη, θά τ' ἀγκαλιάσουν ἡ δόλιες μαννάδες στὴ βορσαλόστραση στερεὰ τοῦ πρᾶσινου νησιοῦ.

Καὶ σὺ, Ὁκεανὲ, γίνου φιλόστοργος πατέρας τῶν καὶ ἀπλάσου στὸ ἀρμένισμα τῶν ἄσπρων καρβιδῶν, ὀλογαλῆνιος καὶ ἀνακος.

2.—Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ.

Καὶ οὐβόνοντας πῆρε κατὶ ἀπ' τὴ χλωμάδα τοῦ φεγγαφόρου κ' ἀπ' τὸ κίτρινο χρῆμα τοῦ κερύου. Μέσα ἀπὸ μαῦρο φέρετρο; τάρα, ποῦ τ' ἀγκαλιάζουν ὀφθλιμμένες φαταύγες τῶν θλιμμένων νεκροκεριῶν, κοιμάται ἀδύνατα μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμογέλιο στὰ ἀχρῶματα χεῖλῃ. Μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμογέλιο γιὰ τὸν κόσμον τὸ βέβηλο καὶ τὸ βάρβαρο ποὺ ἐσαύρισε τὰ ἰδιαικὰ του.

Τὰ μαλλιά του πρὸχιντα καὶ λαυλοῦδια γύρω του, λουλοῦδια ποὺ τόσο τ' ἀγάπησε. Φύλλα καὶ κόκκινα ῥόδα, ἡρόνθεμα καὶ μεντζέδες, σκορποῦν ὑπερόσμιες εὐωδίες. Παρθένες λευκοφόρες τραγουδοῦν μοιρολόγια. Ὡ! παρθένες λευκοφόρες τραγουδοῦν μοιρολόγια καὶ κλαῖνε. Καὶ μοιάζει σὺν ἕνα ὀλόχλωμο γιαιοεμὶ σὲ πορφύροχρυσον τριανταφυλλένιο δαίλι. Σὺν ἕνα ὀλόχλωμο ξέφυγο γιαιοεμὶ.

Γυιὸς τοῦ Ἰσκιου

Ο ΦΑΡΟΣ

Δάρπει τὴ νύχτα ὅσον ἀστέρη Καὶ φᾶς σκορπάζει σὰ νερά Τὰ ἥμερα καὶ καθαρά Ποῦ τὰ κυλᾶ τάγερη.

Ἐλπίδα σὰ καράβια, θάρρος Δίνει στὴν ἄγρια τὴ νυχτιά, Φέγγει σὲ κρύατα πλατεῖα Σὺν ὀδηγὸς ὁ φάρος.

Παριγοῦ σ' τοὺς γάδες δίνει Κεῖ ποὺ ἀλειοῦν σὲ βοριά, Μὲ τὰ θαλασσινὰ θεριά Μὲ τὸν πελάγον τὴ διν.

Ἀθανάσιος Διάκος

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΙΑ

Ποῦ δὲν ἔχει θαυμάσει τὴν θεῖαν κολονήν ἀνοιξιατικῆς νυχτιάς!

Ποῦ δὲ ὥρες ποῦ ὁ ὕπνος δὲν ἔρχεται νὰ σφαλίσῃ τὰ βλέφαρά του, δὲν ἐστάθηκε σὲ παράθυρό του ν' ἀναπνεύσῃ τὸ δροσερὸ νυχτερινὸ ἀεράκι, τὴ θαυμάση τὴν μαγευτικὴν φαιρότητα τῆς κοιμημένης φύσεως! Πόσας σκέψεις κάμνει κανεὶς μοναχὸς ὅταν ὀλοι κοιμοῦνται, μὲ μόνη συντροφία ταστέρια καὶ τὸ φεγγαράκι, τὸν ἀκούραστον καὶ ἀγρυπτον αὐτὸν φύλακα!

Παντοῦ ἦσυχια, παντοῦ γαλήνη. Μιά τέτοια νυχτιά ἀκουμπισμένη σὲ παράθυρό μου, ἔβλεπα σκέπτικῃ ὀλον αὐτὸν τὸν κόσμον ποὺ ἐβόρσκει στὸν θῆνον ἀνάπανσιν, γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ μὲ νέον θάρακος καὶ νέαν δύναμιν τὴν πάλῃ τῆς ζωῆς.

Τὸ φεγγάρι ἐφαίνεται σὺν νὰ ἐφρῶσθῃ τὴν κοιμημένην φύσιν, καὶ μὴ φάνηκε

στὴ νυχτερινὴ σιγαλιά σὺν νὰ τ' ἀκούσα νὰ λέγῃ: — Ὅλοι κοιμοῦνται καὶ ἐγὼ μόνον ἀγρυπνῶ. Ἐγὼ φυλάγω τὸν ὄσκον ὀλον. Ὁ πανάγαθος Δημοουργὸς μ' ἐλάσσει δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν. Κ' ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του στὸν ἀνέφελον οὐρανόν.

Ἡ θεῖα, ἡ μαγευτικὴ φαιρότης μᾶς τέτοιας νυχτιάς προσέειπε ἀνεκφραστον τέρψιν στὴν ψυχὴν, τὴν ἀνυψῶναι, τὴν κάμνει νὰ δεξολογῇ τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ Πλάστου τῆς!

Ἐξόριστος Ἀχιλῆς

ΤΙ ΕΙΝΕ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἀγαθοεργὸς κυρία ἐπεσκέφθη ἐσχάτως μίαν σχολὴν κορφάλαϊον.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐρωτήσεων, τὰς ὁποίας γοατικῶς ἀπέτεινε, ἦτο καὶ ἡ ἀκόλουθος:

— Τί εἶνε ἡ ἀλήθεια;

Μία τῶν μαθητριῶν, ἐφρυστάτη, λαβοῦσα τὴν ἀδειαν, ἠγέρθη καὶ ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ πίνακος γραμμὴν εὐδοκίαν δηλοῦσα ἐκφραστικῶς διὰ τῶν νευμάτων ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

— Τί εἶνε τὸ ψεῦδος; ἠρώτησε κατόπιν ἡ κυρία.

Καὶ ἡ κοραεὶς ἐχάραξε πάλιν γραμμὴν πλήρη ἐλιγμῶν.

(Ἐν τοῦ Ἀγγλικῶ)

Γοργιδίος Δεσμὸς

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ὁ κορυφὸς τοῦ χωριοῦ, ἀποῦ ἐβασανίσθη μίαν ὥραν νὰ βγάλῃ τὸ δόντι ἐνός χωρικοῦ καὶ δὲν τὸ κατώρθωσε:

— Τὸ δόντι δὲν μπροῦσα μὲ βγάλωμε, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐφρῶσκαμε καὶ τ' ἄλλο μάγουλό σου καὶ ἔτσι δὲν κάνεις κακίην ἐντύπωσιν!

Σημαιοφόρος Ἕλλη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους διηγοῦμενος ἔν κατ'ὀρθωμά του, λέγει:

— Τὸν ἄθλιον! τὸν πᾶνον, τὸν ρίχτω κάτω, καὶ ἀντὶ νὰ πέσῃ, πέφτω ἐγὼ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πηρου Φερραίου

Ἐἰς τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς.

Διδάσκαλος: — Μοῦ δίδεις 7 δραχμὰς, κατόπιν ἄλλας 3, τί ἔχω τότε;

Μαθητῆς: Χρὸς Διδάσκαλε!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος

Ἐκείνης Ἐσθίτης Ἀθῶνας.

— Ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα... Καὶ βέβαια ἀπ' οὗ αἱ ὥραι ἔχουν λεπτὰ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πύθου τῶν Ἑλλήνων

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν



PENA I. KONTAPINH Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Παιονικὴ Φλογέρα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐθροπίδου τὴν 11ην Μαΐου 1910

Τὸ νέον περιοδικόν, Ναυτικά, δὲν ἐβγήκε διὰ νὰ πολεμήσῃ, ὅπως λές, τὴν Διάπλασιν. Κάθε ἄλλο. Ὁ Ἀπαρασῶσος εἶνε περιοδικὸν διὰ μεγάλους, διὰ τὸν λαόν, διὰ τὸ πολὺ κοινόν. Ὅχι διὰ τὰ παιδιὰ, ὄχι διὰ τοὺς ἐφήβους, ὄχι διὰ τοὺς μαθητὰς, τὰς μαθητρίδας, τὰ σχολεῖα. Ἐνῶ, καθὼς ξέρεις, ἡ Διάπλασιν εἶνε εἰδικῶς διὰ τὴν νεολαίαν. Ἔχει παιδαγωγικὸν χαρακτήρα. Δὲν σημαίνει ἂν καὶ τὸ ἄλλο, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα, βγαίνῃ κἀκεῖ ἐβδομάδα καὶ ἔχει μίαν δέκαραν. Ἄλλος προσωπίσμός, ἄλλο εἶδος, ἄλλο κοινόν. Κανένα λοιπὸν παιδί, καμμία οικογένεια ποὺ ἔχει παιδιὰ, δὲν θάρσῃ τὴν Διάπλασιν τῆς διὰ νὰ πάρῃ ὑπὸ τὴν ἀπὸ τῆς Διπλάσιος τῆς διὰ νὰ ἔσται ὄχι τὸ ἕκτιστον σὺ, ἔτσι δὲν θὰ τὸ ἔκαμνε καὶ κανένας ἄλλος ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῶν Ἑλληνοπαίδων, ποὺ μὲ ξέρουν τόσα χρόνια, καὶ μάγαπον μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην ποὺ μοῦ εἶχαν, ὅταν ἦσαν εἰς τὴν ἡλικίαν των, καὶ οἱ μεγαλύτεροι ἀδελφοὶ των καὶ οἱ γονεῖς των.

Πραγματικῶς, Τακτικῶς Ἀγαπῶσα, τὸ ἀνεκδοτὸν ἐπέτιο τοῦ Φιλοποίμενος, ποὺ ἔδημοσιεύει εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας, τὸ διηγηθὲν ὁ μῦθος Πλοῦταρχος. Ἄλλ' ἀπὸ τὴν φίλην μου Ζακυνθία τὸ μετέφρασεν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, πῶς ἠμποροῦσε γὰρ τὴν ἀναφέρει; Κ' ἐγὼ πάλιν πῶς θὰ παρελείπα τὴν σημείωσιν, ἀφοῦ ἦτο μετέφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ ἔχει ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ; Ἄνευ δὲ τῆς Ζακυνθίας, ὡς ἔλληνες, ἀφείλε καλλίτερον θὰ ἦτο. Κ' ἐγὼ ἄλλοτε, ὅταν ἐπρόκειτο τὴν Σελίδα, ἐστάθησα θερμῶς, μὲ πολλὴ θερμότης εἰς τοὺς φίλους μου, νὰ μεταφράζον ἀνεκδοτὰ καὶ ἄλλα κατάλληλα τεμά-

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λευκῶν Ἀδελφῶν

